

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η Μαφία των Μαράδων

-Η Νονά-

Κέροτιν Γκίερ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το άκρως απόρρητο ημερολόγιο της Νέφης

12 Ιουνίου

Η Νίφε είναι ερωτευμένη με τον Μαξ.

Ο Μαξ είναι ερωτευμένος μαζί μου.

Εγώ είμαι ερωτευμένη με τον Μόριτς.

Ο Μόριτς είναι ερωτευμένος με τη Νίφε.

Πόσο πιο απάξια μπορεί να γίνει η ζωή;

Ο μπαμπάς φέει ότι θα έσινε τα πάντα για να

φαναχίνει σεκατέβγαρων χρόνων. Στα σεκα-

τέβερα, φέει, η ζωή είναι υπέροχα απή και

εύκοη. Τι άφη βθακεία θ' ακούω;

Δηλαδή, πόσο βατένια ζωή πρέπει να έχει

ήθει κάποιος, για να θέφει στα βαπανταπέντε

του να φαναχίνει σεκατέβερα; Ρώτησα του

μπαμπά πού έκανε θάθος, μήπως και μάθω κι

εγώ απ' τα σικά του, αθθά το μόνο που ειδέ-

πραξα ήταν ένα ανόητο ψευτοχαμόγελο και την

ερώτηση «Αθήθεια τους φένε Μαξ και

Μόριτς, όπως στο παραμύδι;». Πφφφ... Σε

κάθε περίπτωση, θα φροντίσω να μην πάω

στη Νορβική και να μην οδηγώ Βόρβο. Κι όταν παντρευτώ και κάνω παιδιά, σεν θα τα παρτήσω μετά από μερικά χρόνια για ένα μουντζό. Και σεν θ' αγγίζω ποτέ αυτές τις ανσιαστικές καλύτερες καταμέρες που τρώει βυνέχεια - ίσως αυτές είναι που του κάνουν τον εκκέφαφο νιανιά. Η ψή είναι αφή... ας χεράσω! Η καρδιά μου είναι βαθιά σαν πέτρα. Ο έρωτας χωρίς ανταπόδοση είναι χεσόν η μεχαφύτερη συβτυχία που μπορεί να υπομείνει κανείς, αμέως μετά τον πονόσουντο και την απαχόρευση της τηφείραβης.

ΥΓ. Είμαι τζιγάκι ερωτευμένη και με τον Γουίτ Σμιθ. Ήταν τόγο γέφι στον χιτς, του Μετρ του Ζευχαρώματος (το Σαββατοκύριακο το επιβεβαιώσαμε με τη Νίε τρεις φορές - παχύνουμε τα πλάνα όλη την ώρα)!

ΥΓ.2 Στην τάξη μας ήρθε καινούργιος. Κρίμα που οι τύποι με τατουάζ με τέρατα σεν είναι του γούστου μου.

1.

Ο Άντον είπε ότι ήμουν πανέμορφη απόψε. Το είπε ενώ παρκάριζε την Τζάγκουαρ με την όπισθεν, με το ένα χέρι στο τιμόνι και το άλλο στον αυχένα μου. Κάποιες στιγμές στη ζωή είναι πολύ υπέροχες για να είναι αληθινές.

«Ευχαριστώ», του απάντησα. Το άξιζα πραγματικά το κομπλιμέντο, αφού όλο το μεσημέρι είχε αφιερωθεί στην εμφάνισή μου: απολέπιση σώματος, αποτρίχωση στα πόδια, σίδερο για μπούκλες, αντιρυτιδική μάσκα, μάσκα μαλλιών, μάσκα ματιών, κρέμα σύσφιξης, αστραφτερή πούδρα... όλο το πακέτο. Άλλωστε, απόψε ήταν η «Μεγάλη Νύχτα», όπως την είχε αποκαλέσει η φίλη μου η Άνε.

Φυσικά, ο Άντον δεν το ήξερε ακόμα. Αλλά το χέρι του στον αυχένα μου ήταν μια καλή αρχή.

Του χαμογέλασα, ελπίζοντας ότι το λιπ γκλος που χαρίζει χείλη για φίλημα δεν είχε κολλήσει στα δόντια μου. «Κι εσύ δεν είσαι άσχημος.»

Φυσικά, τον αδικούσα. Ο Άντον Αλσλέμπεν δεν είχε ανάγκη από αντιρυτιδικές και πούδρες· ήταν απλούστατα όμορφος από τη φύση του. Εντάξει, ίσως όχι όμορφος, αλλά πολύ, πολύ εμφανίσιμος. Ήταν σαν

κλασικό μοντέλο, με το μαύρο του κοστούμι, τα σκούρα κοντοκομμένα μαλλιά, το πρόσωπο με τις γωνίες και τα εντυπωσιακά καστανοπράσινα μάτια, πάντοτε καλοξυρισμένος και με άψογο μανικιούρ. Αναρωτιόμουν αν φρόντιζε τα νύχια του ο ίδιος ή αν πήγαινε σε μανικιουρίστα. Τον είχα απόλυτα ικανό για το δεύτερο. Μπορεί να του τα έφτιαχνε κι η γραμματέας του.

Ο Άντον έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου, μου άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και μου πρόσφερε το χέρι του για να κατέβω. Το είχα συνηθίσει πλέον. Την πρώτη φορά είχα κατέβει μόνη μου, χωρίς να τον περιμένω, κι όταν τον είδα ξαφνικά μπροστά μου έβγαλα μια δυνατή κραυγή. Οι εξαιρετικοί τρόποι του Άντον μου θύμιζαν διαρκώς ότι είχα μεγαλώσει σ' ένα αγρόκτημα ενός νησιού της Φριζίας¹, στη βόρεια Γερμανία. Απ' όσο γνώριζα, ο πατέρας μου είχε βοηθήσει τη μητέρα μου να βγει απ' το αυτοκίνητο μονάχα μία φορά, κι αυτό όταν είχε το πόδι της στον γύψο και φράκαρε ανάμεσα σε δυο κιβώτια με κλωσόπουλα.

Κάτι άστραψε καθώς ο Άντον έκλεινε την πόρτα μου. Κοίταξα τον ουρανό. Καλοκαιρινή μπόρα; Αχ, όχι! αν το φόρεμα βρεχόταν, σίγουρα θα γινόταν διαφανές.

«Για δεξ, Κονστάντσε», είπε ο Άντον. «Αυτός ο τύπος είναι παπαράτσι – θα περιμένει να φανούν διασημότητες. Άκουσα ότι εδώ έρχονται συχνά για φαγητό ο

¹ ΣτΜ: Περιοχή στα σύνορα με την Ολλανδία, με χαρακτηριστική διάλεκτο και παραδόσεις, που προσφέρουν συχνά στόχο στους υπόλοιπους Γερμανούς για ρατσιστικά ανέκδοτα.

Άλφρεντ Μπίολεκ², η Τίνα Τέρνερ και η Φράουκε Λούντοβιχ³.»

«Όλοι μαζί;» ρώτησα. Άστραψε ξανά. Ίσως ο παπαράτσι, περιμένοντας τον Μπίολεκ, την Τέρνερ και τη Λούντοβιχ, γέμιζε τον χρόνο του φωτογραφίζοντας λιγότερο επιφανείς επισκέπτες, όπως εμείς. Ήταν ολοφάνερα πρωτάρης. Καθώς περπατούσαμε προς τη σκάλα, έλεγξα διακριτικά αν το φόρεμα είχε σηκωθεί προς τα πάνω. Αυτή ήταν η πρώτη φορά σ' όλη μου τη ζωή που δεν φορούσα εσώρουχο και δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να εμφανιστώ στο πρωινό φύλλο της *Μπιλντ*⁴. Η φίλη μου η Μίμι με είχε διαβεβαιώσει ότι το φόρεμα δεν θα ανέβαινε με τίποτα, κυρίως επειδή ήταν τόσο στενό, που θα το εμπόδιζαν οι γοφοί μου, αλλά εγώ δεν ήμουν και τόσο σίγουρη. Τα φορέματά μου είχαν την τάση να ανεβαίνουν στα μπούτια μου, να χάνουν τα κουμπιά τους, να αποκτούν λεκέδες και γενικώς να συμπεριφέρονται ανάρμοστα από κάθε άποψη. Αυτό πάντως στεκόταν πάνω μου άψογα. Ίσως επειδή δεν ήταν δικό μου, αλλά το είχα δανειστεί από τη Μίμι. Ήταν καλοαναθρεμμένο φόρεμα. Πίεσα τον εαυτό μου να απομακρύνω τα χέρια απ' το ύφασμα και ρούφηξα το στομάχι μου.

² ΣτΜ: Alfred Biölek: Διάσημος Γερμανός τηλεπαρουσιαστής, πρωτοπόρος τηλεμάγειρας και παραγωγός

³ ΣτΜ: Frauke Ludwig: Διάσημη Γερμανίδα τηλεπαρουσιάστρια και ραδιοφωνική παραγωγός

⁴ ΣτΜ: Bild: Λαϊκή εφημερίδα με πολύ μεγάλη κυκλοφορία και προτίμηση σε εντυπωσιακή θεματολογία

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο αντιερωτικό από μια γυναίκα που τραβάει και φτιάχνει συνεχώς τα ρούχα της», είχε πει η Μίμι, κι αν υπήρχε ένα πράγμα που δεν ήθελα απόψε, αυτό ήταν σίγουρα να είμαι αντιερωτική. Σήμερα είχε έρθει επιτέλους η Μεγάλη Νύχτα.

Στη σκάλα προσπάθησα να λικνίσω λίγο τα οπίσθιά μου για δοκιμή. Για τιμωρία, το κλαδάκι που είχαν οι γόβες μου για τακούνι λύγισε και σκόνταψα. Έφταιγε που ήταν τα δικά μου, κακοαναθρεμμένα παπούτσια, αλλά δυστυχώς καμία από τις φίλες μου δεν φοράει νούμερο σαράντα ένα και μισό.

Τουλάχιστον δεν άστραψε ξανά όταν σκόνταψα.

Ο Άντον μού έπιασε το χέρι και μου χαμογέλασε. «Πεινάω πολύ. Εσύ;»

«Σαν λύκος», απάντησα.

«Αυτό μου αρέσει σ' εσένα, ότι μπορείς να απολαμβάνεις το φαγητό με την καρδιά σου.»

Κι άλλο κομπλιμέντο – ή μήπως όχι; Αφιερώνοντας όλη τη μέρα στην κούρα ομορφιάς, δεν είχα φάει τίποτα μετά το πρωινό, οπότε τώρα μπορούσα να γεμίσω το στομάχι μου με την άνεσή μου.

Ναι, αλλά θα ήταν σέξι;

Το εστιατόριο ήταν από εκείνα τα αριστοκρατικά μέρη με κολλαριστά δαμασκηνά υφάσματα κι αστραφτερά κρύσταλλα, υπαλλήλους με στολή πιγκουίνου και ξεχωριστό σερβιτόρο για το κάθε πιάτο. Προφανώς οι τιμές ήταν τόσο ακριβές όσο μικρές ήταν κι οι μερίδες, οπότε τουλάχιστον το στομάχι μου δεν κινδύνευε να τσιτώσει το φουστάνι της Μίμι με αντιερωτικό τρόπο.

«Έχετε κάνει κράτηση;» μας ρώτησε ο αριστοκρατικός κύριος πίσω από το αριστοκρατικό γκισέ ξεφυλλίζοντας ένα αριστοκρατικό βιβλίο.

Ο Άντον έγνεψε καταφατικά. «Αλσλέμπεν. Τραπέζι για δύο.»

Ο αριστοκρατικός κύριος διέτρεξε με τον δείκτη τις γραμμές της σελίδας. «Αλσλέμπεν... Αλσλέμπεν... Δόκτωρ Ρούντολφ Αλσλέμπεν; Τραπέζι για τέσσερις;»

«Όχι», απάντησε ο Άντον. «Δεν είμαστε εμείς.»

Ο δείκτης προχώρησε παρακάτω. «Α, εδώ είναι. Αλσλέμπεν, τραπέζι για δύο άτομα, στο παράθυρο απέναντι στο τζάκι.» Ο αριστοκρατικός κύριος έκανε νόημα σ' έναν πιγκουίνο, που μας οδήγησε στο τραπέζι μας. «Οι κύριοι έχουν το τραπέζι πέντε.»

«Δεν ήξερα ότι το Αλσλέμπεν είναι τόσο συνηθισμένο όνομα», είπα καθώς πάσχιζα να μη σκοντάψω, να ρουφάω το στομάχι μου και ταυτόχρονα να λικνίζω τα οπίσθιά μου. Τα πάντα είναι θέμα συγχρονισμού. «Κι ο συνονόματός σου έχει κι αυτός τίτλο δόκτορα. Περίεργο δεν είναι;»

«Όχι ακριβώς», είπε ο Άντον. «Ο Ρούντολφ Αλσλέμπεν είναι ο πατέρας μου.»

Ένωσα τα γόνατά μου να λύνονται.

«Αλήθεια; Και είναι εδώ απόψε;»

«Ναι, ακριβώς μπροστά μας. Έλα, πάμε να πούμε μια γρήγορη καλησπέρα.»

Έλα, πάμε να φύγουμε τρέχοντας, ήθελα να φωνάξω, αλλά ήταν πολύ αργά. Ο Άντον με είχε οδηγήσει απ' το χέρι κατευθείαν στο τραπέζι εφτά, απ' όπου μας κοίταζαν δύο ηλικιωμένα ζευγάρια με ποτήρια της σα-

μπάνιας στο χέρι. Από την πρώτη ματιά επιβεβαίωναν σχεδόν όλα μου τα στερεότυπα για τους πλούσιους μεσήλικες που παίζουν γκολφ, μολονότι βέβαια και το γκολφ είναι ένα ακόμη στερεότυπο: πλατίνα και διαμάντια με το κιλό στον λαιμό, στ' αυτιά και στα χέρια των γυναικών, δαχτυλίδια με σφραγιδόλιθο στα δάχτυλα των αντρών, άψογες θήκες στα δόντια και μελαμψή επιδερμίδα, των αντρών με λίγες ρυτίδες, των κυριών εκπληκτικά λεία. Ήταν ολοφάνερο ότι οι γυναίκες αφιέρωναν περισσότερο χρόνο και χρήμα στην εμφάνισή τους απ' όσο εγώ. Αν και ήταν τουλάχιστον είκοσι πέντε χρόνια μεγαλύτερες από εμένα, έμοιαζαν να με περνάνε το πολύ δέκα. Στα ντεκολτέ τους ξεχώριζαν ολοκάθαρα τα κόκκαλα, σημάδι υποσιτισμού δεκαετιών.

Οι άντρες έδειχναν την ηλικία τους και τα κόκαλά τους κουβαλούσαν εμφανώς περισσότερα μαξιλάρια απ' όσο θα 'πρεπε, αλλά ανέδιδαν αυτοπεποίθηση από κάθε πόρο του δέρματός τους. Σηκώθηκαν χαμογελαστοί.

«Τι ωραία έκπληξη.»

«Μικρός που είναι ο κόσμος.»

«Χαίρομαι που σε βλέπω, γιε μου.»

Ο Άντον άφησε το χέρι μου για να σφίξει τα δικά τους. Έδωσε δυο φιλιά στα μάγουλα της μητέρας του και χτύπησε τον πατέρα του στον ώμο. Έμοιαζαν πολύ οι δυο τους – τα ίδια αστραφτερά καστανοπράσινα μάτια, τα ίδια πυκνά μαλλιά, ακόμη και το ίδιο κούρεμα, μόνο που το κεφάλι του πατέρα του ήταν κατάλευκο σαν χιόνι. Μονάχα η μύτη του δεν είχε το ίδιο

αριστοκρατικό μέγεθος και σχήμα με του γιου του, αλλά ήταν σαρκώδης και γεμάτη κατακόκκινες φλεβίτσες. Ήταν πάνω απ' τις δυνάμεις μου: αμέσως μου ήρθε στο μυαλό ο Ρούντολφ, ο τάρανδος με την κόκκινη μύτη.

Αφού ο Άντον χαιρέτησε όλη τη συντροφιά, τα μάτια στράφηκαν πάνω μου. Ένωθα σαν να με διαπερνούσαν ακτίνες X κι ευχόμουν να είχα πρόχειρη καμιά ποδιά από μόλυβδο.

«Επιτρέψτε μου να σας συστήσω», είπε ο Άντον τραβώντας με πιο κοντά, αυτή τη φορά απ' τον αγκώνα. «Η Κονσταντσε Μπάουερ είναι πελάτις μου.»

Κι έτσι βρέθηκα να στέκομαι μπροστά τους, με κατακόκκινο τσαντάκι και ασορτί γόβες με λουράκι, σε μέγεθος σαράντα ένα και μισό, φόρεμα Αλάια και τίποτα απολύτως από κάτω.

«Θα νιώθεις σέξι όσο δεν ένιωσες ποτέ στη ζωή σου», με είχε διαβεβαιώσει η Μίμι.

«Άλλωστε, αυτή είναι η Μεγάλη Νύχτα», είχε προσθέσει η Άνε.

Προφανέστατα.

Η προσπάθεια έπιασε τόπο. Ούτε η Μίμι ούτε η Άνε μπορούσαν να προβλέψουν ότι το σημερινό βράδυ, απ' όλα τα βράδια, θα με σύστηνε ο Άντον στους γονείς του. Ως... πελάτισσά του!

Κατέπνιξα με προσπάθεια το κροτάλισμα των δοντιών μου, καθώς έσφιγγα τα χέρια όλων και μουρμούριζα «Καλησπέρα». Να πάρει, κρυώνεις πολύ χωρίς εσώρουχο.

Το άλλο ζευγάρι ήταν οι φον Ζαμπόν, ή τουλάχιστον έτσι άκουσα εγώ μέσα στην ταραχή μου. Όχι και τόσο αριστοκρατικό όνομα, αλλά εύκολο να το θυμάσαι. Στους ανθρώπους αρέσει όταν τους απευθύνεσαι με το όνομά τους· νιώθουν σημαντικοί κι ότι τους προσέχουν. Έτσι έμαθα όταν σπούδαζα ψυχολογία. Και συν τους άλλους, είναι ευγενικό.

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω, κύριε και κυρία φον Ζαμπόν. Κύριε Αλσλέμπεν, κυρία Αλσλέμπεν.»

Η κυρία Αλσλέμπεν με γνώριζε ήδη. Υπάρχει ένα φαινόμενο πολύ διαδεδομένο, που σίγουρα το έχετε ακουστά: λέγεται «η γκαντεμιά». Τσακώνεσαι, ενώ δεν το συνηθίζεις, στον πάγκο της λαϊκής με την κυρία που σου παίρνει τη σειρά και την επόμενη μέρα αποδεικνύεται η καινούργια δασκάλα του γιου σου. Ή μαζεύεις όλο σου το θάρρος και λες στον μπλαζέ τύπο με την Μπεμβέ ότι σου πήρε την τελευταία θέση στάθμευσης για γυναίκες και είκοσι λεπτά αργότερα σου συστήνεται ως ο γυναικολόγος που θα σου αφαιρέσει το ινομύωμα. Αυτό ακριβώς μου συνέβη με τη μητέρα του Άντον: πετάχτηκε μπροστά μου με τη Μερσεντές κουπέ της ενώ είχα προτεραιότητα και λογομάχησα μαζί της χωρίς να ξέρω ότι είναι η μητέρα του άντρα που ονειρεύομαι τα βράδια. Σε κάθε μας συνάντηση ήλπιζα ότι είχε ξεχάσει το πρόσωπό μου, αλλά κάθε φορά οι ελπίδες ήταν μάταιες.

«Σας εκπροσωπεί ο Άντον σε ποινική δίκη;» με ρώτησε μελιστάλαχτα.

Αν με ξανακόψεις με το αμάξι σου, πολύ πιθανό, σκέφτηκα, αλλά απάντησα με τα δόντια μου να χτυπούν: «Όχι, έχει αναλάβει το διαζύγιο μου.»

«Απίστευτο», είπε ο Ρούντολφ με την κόκκινη μύτη. Κρίνοντας απ' τη ματιά του, είχε πάρει χαμπάρι ότι δεν φορούσα εσώρουχο. Μου φαινόταν ότι το είχαν καταλάβει όλοι πια, και τα γκαρσόνια μαζί. «Ποιος άντρας θα άφηνε μια γυναίκα σαν κι εσάς;»

Αναρωτήθηκα τι ακριβώς έπρεπε να απαντήσω. Ποιος άντρας θα άφηνε μια γυναίκα σαν κι εμένα; Για να ακριβολογούμε, δεν με άφησε ακριβώς, αλλά επέμενε να φύγω και να πάρω μαζί μου τα παιδιά και τις κοινές μας αναμνήσεις. Στη θέση μας εγκαταστάθηκε ένα συμπαθητικό φωτομοντέλο ονόματι Πάρις (που προφέρεται «Πέρις»), με ξανθά μαλλιά, μακριά ως τη μέση, και πόδια ακόμη πιο μακριά απ' τα δικά μου.

«Ο γενικός εισαγγελέας Λόρεντς Βισνέφσκι», απάντησε ο Άντον αντί για μένα. Ακούστηκε λίγο χαιρέκακος.

«Μάλιστα», είπαν ο πατέρας του κι ο κύριος φον Ζαμπόν μ' ένα στόμα. Προφανώς βρίσκονταν συχνά στα δικαστήρια. Για τον πατέρα του Άντον, τουλάχιστον, ήξερα ότι δεν ήταν ούτε δικαστής ούτε δικηγόρος. Ήταν διευθύνων σύμβουλος μιας ακμάζουσας φαρμακευτικής εταιρείας με αρκετές εκατοντάδες υπαλλήλους, η οποία –προφανώς όχι τυχαία– έφερε τ' όνομά του: Φαρμακευτική Αλσλέμπεν. Οπωσδήποτε η εταιρεία θα αντιμετώπιζε συχνά μηνύσεις και ίσως σε μια τέτοια περίπτωση είχε συναντήσει τον Λόρεντς.

«Σίγουρα αξίζει τον κόπο ένα διαζύγιο από τον κύριο Βισνέφσκι», είπε ο κύριος φον Ζαμπόν. «Άκουσα ότι έχει κληρονομήσει μια περιουσία.»

Ορίστε, ήξερε περισσότερα από εμένα. Ο Λόρεντς είχε κληρονομήσει δυο θείους του, γεροντοπαλικάρα, αλλά απ' όσο ήξερα η κληρονομιά αποτελούνταν μόνο από κάτι κακόγουστους πίνακες και μια συλλογή από λούτρινα αρκουδάκια.

«Πολύ όμορφο φόρεμα, χρυσή μου», είπε η κυρία φον Ζαμπόν. «Δεν συμφωνείς, Πόλι;»

Η μητέρα του Άντον κατένευσε. «Βέβαια, γι' αυτές που μπορούν να το φορέσουν.»

Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι κάποια σαν κι αυτή είχε ένα τόσο χαρούμενο και συμπαθητικό όνομα. Ακύρωνε παντελώς τη θεωρία μου ότι ο κάθε άνθρωπος έχει το όνομα που του ταιριάζει: ένα άγριο ροτβάιλερ δεν θα το έβγαζαν ποτέ «Μπούμπη».

«Το τραπέζι μας περιμένει», είπε ο Άντον. «Χαρήκαμε που σας είδαμε. Καλό βράδυ.»

«Επίσης», απάντησε ο πατέρας του, κι ο κύριος φον Ζαμπόν τού έκλεισε το μάτι με νόημα. Ίσως αυτό μεταφραζόταν σε «η κοπέλα δεν φοράει κιλότα, φίλε μου, το αποψινό βράδυ προμηνύεται πραγματικά καλό...».

Οι δύο κυρίες χαμογέλασαν. Χαιρέτησα ευγενικά «Χάρηκα που σας είδα, κύριε και κυρία Αλσλέμπεν, χάρηκα που σας γνώρισα, κύριε και κυρία φον Ζαμπόν» και απομακρύνθηκα με τον Άντον. Όλη αυτή την ώρα, ο πιγκουίνος που έπρεπε να μας οδηγήσει στο τραπέζι μάς περίμενε υπομονετικά.

Καθώς καθόμασταν, μόλις δύο τραπέζια παραδίπλα απ' τους γονείς του Άντον, τον ρώτησα το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό: «Από πού βγαίνει το Πόλι;»

«Απολλωνία», μου απάντησε.

Αυτό μάλιστα, ταίριαζε καλύτερα.

«Α, και παρεμπιπτόντως, τους λένε φον Λαμπόν», είπε ο Άντον. Έμοιαζε να προσπαθούσε με δυσκολία να συγκρατήσει ένα χαμόγελο. «Είναι παλιοί φίλοι των γονιών μου, πριν από λίγο τους φώναξα θεία Γιούλχεν και θείο Φρεντ.»

«Ποιους;» ρώτησα ενοχλημένη.

«Αυτούς που αποκάλεσες Ζαμπόν».

«Τι πράγμα;» Κοκκίνισα ετεροχρονισμένα. Μα τι ανόητη! Ποιος θα λεγόταν ποτέ Ζαμπόν; Και με το φον κιάλας μπροστά. Ήθελα να αυτοχαστουκιστώ που χρησιμοποίησα το όνομα τόσες φορές. Αλλά γιατί δεν μου είχε δώσει κι αυτός μια σκουντιά στα πλευρά την πρώτη φορά που το είπα;

Και, κυρίως, γιατί με κοίταζε μ' αυτό το ηλίθιο χαμόγελο;

«Λυπάμαι», απάντησα. «Ήθελα να κάνω καλή εντύπωση ως πελάτισσά σου.»

«Όσο γι' αυτό, να είσαι σίγουρη πως έκανες», αποκρίθηκε. Τουλάχιστον τώρα έπρεπε να μου πει ότι γι' αυτόν ήμουν κάτι πολύ περισσότερο από πελάτισσα, αλλά όχι. Ίσως το χέρι του είχε βρεθεί στον αυχένα μου κατά τύχη, επειδή έπρεπε να το ακουμπήσει κάπου. Αβέβαιη, αφοσιώθηκα στον κατάλογο. Μέχρι τώρα η βραδιά κυλούσε τελείως διαφορετικά απ' ό,τι είχαν

προγραμματίσει η Μίμι και η Άνε. Αν συνεχιζόταν έτσι, δεν θα ερχόταν ποτέ η στιγμή που θα σταύρωνα λάγνα τα πόδια μου, θα κοίταζα τον Άντον βαθιά στα μάτια και θα τον πληροφορούσα με απαλή φωνή ότι δεν φορούσα εσώρουχο. Πώς θα έβρισκα την κατάλληλη ευκαιρία; «Παραεπιπτόντως, τώρα που λέμε για Ζαμπόν, κάτω απ' αυτό το φόρεμα δεν φοράω απολύτως τίποτα...»

Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς πείστηκα να το κάνω όλο αυτό.

Σίγουρα συνέβη επειδή οι φίλες μου δεν μπορούσαν να συλλάβουν το γεγονός ότι δεν είχε γίνει ακόμη τίποτε ανάμεσα σ' εμένα και τον Άντον. Είχαν έρθει κι οι δυο σήμερα το απόγευμα στην κρεβατοκάμαρά μου και με βοήθησαν στις προετοιμασίες του ραντεβού. Δηλαδή η Μίμι με βοήθησε (μου δάνεισε το φόρεμα, τα σκουλαρίκια και τα καλλυντικά), ενώ η Άνε κατάφερε να με κάνει ακόμη πιο αγχωμένη απ' όσο ήμουν ήδη.

«Και, σοβαρά, δεν έχετε...;» με ρώτησε ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια.

Κούνησα το κεφάλι μου.

«Ούτε καν...;»

«Περίπου», απάντησα.

Η Άνε αναστέναξε. «Τουλάχιστον σ' έχει φιλήσει, όμως, σωστά;»

«Τι εννοείς; Αυτό δεν εννοούσες πριν;» ρώτησα μπερδεμένη.

«Πω, πωωωω...», έκανε η Άνε.

«Δεν το καταλαβαίνω», είπε η Μίμι. Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι μου, με τα πόδια στο μαξι-

λάρι, και χάιδευε την κοιλιά της. Ήταν έγκυος δώδεκα εβδομάδων και χάιδευε την κοιλιά της συνεχώς. «Τις τελευταίες τέσσερις εβδομάδες έχετε συναντηθεί τουλάχιστον έξι φορές.»

«Πέντε», απάντησα. «Δύο για φαγητό, μία για κινηματογράφο, μία για θέατρο.»

«Αυτές είναι μόνο τέσσερις», δήλωσε η Άνε. Κάθισε ανακούρκουδα στο κρεβάτι δίπλα στη Μίμι και στήριξε τα βρόμικα χέρια της πάνω στο λευκό λινό. Τα ελεύθερά της απογεύματα ασχολούνταν με την κηπουρική – ακόμα κι όταν ερχόταν σ' εμένα, ξερίζωνε ζιζάνια απ' τα παρτέρια.

«Το προηγούμενο Σαββατοκύριακο πήγαμε με τα παιδιά για περπάτημα στο Ζιμπενγκεμπίργκε», είπα. «Αλλά αυτό προτιμώ να μην το θυμάμαι.» Η Έμιλι, η κόρη του Άντον, δεν είχε απευθύνει τον λόγο σε κανέναν άλλον εκτός απ' τον πατέρα της, η δική μου κόρη, η Νέλι, μιλούσε αδιάκοπα στο τηλέφωνο κι έστελνε μηνύματα, ενώ ο γιος μου ο Γιούλιους, όταν ανεβήκαμε πάνω στη Δρακόπετρα, έκανε εμετό στη θέα. Δυστυχώς, ανάμεσα σ' αυτόν και στη θέα υπήρχε πλεξιγκλάς.

«Αλλά σίγουρα περπατούσατε πιασμένοι από τα χέρια», είπε η Μίμι γεμάτη ελπίδα.

Κούνησα ξανά το κεφάλι μου. «Όπως το πάρει κανείς. Εγώ κρατούσα το χέρι του Γιούλιους κι ο Άντον της Έμιλι. Η βόλτα ήταν σκέτο φιάσκο, οπότε αποφασίσαμε να δώσουμε στα παιδιά λίγο χρόνο μέχρι να συνηθίσουν την κατάσταση.»

«Τέλεια», είπε η Άνε. «Κι εγώ που νόμιζα ότι τουλάχιστον εσύ είχες συναρπαστική σεξουαλική ζωή.»

«Μα, έχω», της απάντησα.

Η Άνε κι η Μίμι αντάλλαξαν μια αλαζονική ματιά.

«Πόσο χρονών είπες ότι είσαι, Κονστάντσε;» ρώτησε η Μίμι.

«Τριάντα πέντε», απάντησα πνίγοντας έναν αναστεναγμό.

«Και τότε ήταν η τελευταία φορά που έκανες σεξ;»

«Με άντρα», πετάχτηκε η Άνε. «Ο δονητής δεν με τράει.»

Ψιλοκοκκίνισα. Η Άνε και η Μίμι δεν είχαν κανένα πρόβλημα να χρησιμοποιούν όρους όπως «δονητής», «πίπα» και «στα τέσσερα», ενώ μου εκμυστηρεύονταν συνεχώς πράγματα για τη ζωή τους που σε καμιά περίπτωση δεν ήθελα να μάθω. Σε αντάλλαγμα, ήθελαν απαντήσεις σε ερωτήσεις του τύπου «εσύ φτάνεις σε οργασμό σε όλες τις στάσεις;» ή «πώς το προτιμάς, με περιτομή ή χωρίς;». Αν δεν έδινα απάντηση, σήμαινε αυτόματα ότι ήμουν κομπλεξική. Μπορεί και να ήταν έτσι. Για παράδειγμα, δεν είχα πιάσει ποτέ στα χέρια μου δονητή. Είχα δει μόνο σε καταλόγους, όπου μια γυναίκα τον κρατούσε για ανεξήγητους λόγους στον ώμο της και χαμογελούσε χαρούμενα. Αλλά αν το ομολογούσα αυτό στην Άνε και στη Μίμι, στα επόμενα γενέθλια θα μου έφερναν δονητή για δώρο και θα με ρωτούσαν συνεχώς πώς τα πάω μαζί του.

«Λοιπόν, τώρα έχουμε... νομίζω ότι ήταν τον Οκτώβριο», απάντησα. «Λίγο πριν ο Λόρεντς ζητήσει το διαζύγιο. Γιατί κάνετε πάντα τόσο χαζές ερωτήσεις;»

Ποιος λέει ότι ο Νονός πρέπει να είναι πάντα ένας χοντρός τύπος που μιλάει με βραχνή φωνή; Χωρίς να θέλουμε να θίξουμε τον Μάρλον Μπράντο, γιατί να μην κάνει για τη δουλειά μια γυναίκα; Μια ξανθιά. Με ατελείωτα πόδια. Μαθημένη στα δύσκολα μετά τον ξαφνικό χωρισμό της. Σκληραγωγημένη από την ανατροφή μιας έφηβης κόρης και ενός τετράχρονου γιου. Και τρελά ερωτευμένη με τον Άντον, τον πιο γοητευτικό δικηγόρο της πόλης.

Η Κονσταντσε είναι η «Νονά» της άκρως απόρρητης *Μαφίας των Μαμάδων*. Απέναντι σε ραδιούργες σουπερ μητέρες, άπιστους συζύγους και γονείς που παραμελούν τα παιδιά τους, επιστρατεύονται τα γυναικεία όπλα. Αυτή η δεύτερη περιπέτεια της αγαπημένης γυναιοπαρέας είναι μια διαρκής επίθεση γέλιου! Στο κάτω-κάτω...

...δεν υπάρχει λόγος να ανέχεσαι τα πάντα!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
www.klidarithmos.gr info@klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-430-1

